

SYNAPSEN

INNHALDSLISTE

s. 4

Jeg ser ikke hjertet

s. 9

Skapelsen eller ødeleggelsen

s. 14

Psykolosjens film-klubbkonkurranse

s. 17

Den ultimate guiden til en spicy samtale

s. 30

Underholdning

s. 36

Flyplassar

s. 8

Søndag klokken 01:39

s. 12

Hvorfor skal det være en meg, hvis det ikke er en deg?

s. 16

I forbifarten & Improvisert

s. 10

Lykken kom fort da, jeg har is på skjorta!

s. 18

En veileder på ville veier

s. 23

Synapsens påskeeventyr

s. 31

Dragvoll nivå 1: andre del

s. 35

;))

s. 38

Alderdom

s. 34

Innsjekk

LEDER

Våren har sakte vendt tilbake i Trondheim by. Mørke og kulde har sakte blitt erstattet med lys og varme. Fuglene begynner å vende tilbake fra sin årlige vinterfeire. Og det har endelig blitt innenfor å spise is igjen! Men bringer våren med seg en skremmende visshet. En visshet om at eksamen er rett ved hjørnet og at lesekjøret for alvor er i gang. Plutselig vender alle de timene man brukte på å prokrastinere tilbake og biter deg i rumpa. All fritid, all moro blir erstattet med nipugging på lesesal.

Hva jeg prøver å si er at det er at alltid mange ulike måter å se en sak på. Det å se er egentlig et merkelig fenomen i seg selv. Hvordan har det seg at en gruppe celler så små at et vanlig mikroskop ikke kan fange opp gir mennesket en evne selv de største datamaskingene sliter med å etterligne? Det er fenomenet øyet som ser temaet for denne utgaven. Og gjett om vi har noen gullkorn:

Gjennom den utgaven blir du introdusert for to flotte dikt fra vår egen dragqueen Vegard. Malin har gjort en egen analyse om kull 45. Amund kommer også med den etterlegnet del to av historien om Dragvolls hemmelige første etasje. Emilie gir deg en egen samtaleguide om hvordan å komme helskinnet gjennom en førstedate. Sunniva starten sin første utgave som designansvarlig med et brak og har både designet forsiden og skrevet en egen tekst om flyplasser. Dette og mye annet kan du glede deg til i denne utgaven av synapsen.

- Tobias

REDAKSJONEN

Tobias
Aurora
Malin
Amund
Viljar
Runa
Mabel
Leon
Nora
Emilie
Sunniva
Vegard
Markus
Gunnar
Håkon

Det er ikke det at det egentlig er en sentimental dag i dag. Sånn sett utenfra. Det er sol. Jeg sov i over 9 timer, sto opp, lagde kaffi, og satt meg ned med en kognitiveksamensoppgave. Men det er kanskje akkurat det. Jeg burde hatt det bra i dag. Jeg burde være en glad Trondheimsstudent. Allikevel sitter jeg og hører på en Ed Sheeran-plate, leser Lars Saabye Christensen og har vondt i hjertet.

Vondt i hjertet er litt svada

Og hvor er egentlig hjertet? Når det har vondt, mener jeg. Jeg ser ikke hjertet.

Det kjennes ekstra på venstre side, akkurat der jeg har hørt at hjertet ligger.

Men det gjør også vondt i magen, i øynene, i kjeven, i halsen og i tissen. Kanskje ikke tissen, men tissen er et vanskelig område å definere

Det er hjertet også.

Jeg lurer på om medisinstudenter er bedre på å ha vondt i hjertet, de vet jo liksom hvor hjertet ligger. De har sett et ekte hjerte. De vet hva det gjør, hvordan det pumper og hvordan det har vondt

Blod ut blod inn

Bank da bank

Bank hjerte bank

Eller når lærer leger egentlig hvordan hjertet har vondt?

Kanskje det er vi psykologstudenter som lærer hvordan hjertet har vondt?

Det er mye vi kan si om studieløpet, instituttet og frustrasjonen over alt, den er stor

Men hadde jeg bestemt, så hadde vi hatt et helt semester bare om hjertet

Jeg trenger å vite hvorfor jeg har vondt i hjertet

For jeg har det jo bra

Jeg skulle hatt det bra

De som ser meg, ser en lykkelig jente

De som ser meg, ser at hun var ikke så lykkelig allikevel

Jeg hørte slutte og byne av Valkyrien Allstars, minst 17 ganger på repeat i går. I dag er jeg ikke like sint. Men sint kan jeg allikevel være når jeg først tenker over det. For det er min egen feil, er det ikke? At jeg sitter her og skriver dagbok i stedet for å skrive kognitiveksamensoppgave. Øve til eksamen. Ta meg en pils i sola, løpe en tur i sola. Møte folk som gjør meg glad. Men hadde det gjort meg glad? Når jeg bare vil ligge under dyna i dvale. Sette verden på pause, til jeg har recovered fra et vondt hjerte. Går det an å recovre fra noe jeg ikke vet hva kommer av? For hvordan skal jeg vite hvorfor jeg har vondt i hjertet? Når

ingen har fortalt meg hva de ser i hjertet.

Er det sånn at jeg hadde følt dette på et tidspunkt uansett? Når jeg først satt meg ned? Livet går ikke som tog på skinner. Eller kanskje det gjør det. Den siste tiden har i hvertfall livet gått som et godstog som får festet på nytt gods på hver lokale stasjon fra Bærum til Trondheim. Og da toget mitt endelig skulle stoppe på Trondheim S, hadde det glemt at det var tungt og langt. Da gikk ikke stoppingen helt som planlagt.

Nå står jeg stille.

Med alle vognene veltet over meg. Og det har gått så fort. Hele semesteret er borte.

Vårsemesteret er så langt sa de.

Mye bedre enn høstsemesteret. Men hvor var jeg, foran alle godsvognene? Og hvor er jeg nå, uten alle godsvognene?

Hadde du sett meg ved Bærum, hadde det sett meget stusselig ut

Hadde du sett meg over Dovre, hadde du sett et mektig tog i høy fart

Hadde du sett meg rett før Trondheim S, kanskje ved Skansen, hadde du sett noe

forferdelig redd.

Du hadde sett at dette kom til å gå rett i havet.

Jeg så det selv også, men hvor skulle jeg stoppet da?

Det var på en måte ikke jeg som heftet alle disse godsene på meg.

Jeg kunne sikkert skjøvet ned en nødbrøms. Det er jo min feil. Men jeg så meg ikke bak

Jeg ser bakover nå.

Jeg ser at jeg trenger yoga.

Min anonymiserte kusine ringer. Hun er medisinstudent, skal ut i turnus til høsten. Snart lege.

Jeg ble ganske glad, tenkte hun kunne gi meg svar. Samtidig uttalte hun engang at de vanligste syndromene i Norge er flink pike syndrom og imposter syndrom.

Hun er kanskje litt svada. Like svada som hjertet.

Allikevel, spør jeg.

«Takotsubo syndrom, Runa!»

Da svikter hjertet ved harde påkjenninger. Kjærlighetssorg og stress og sånt.

Men nei, jeg har ikke takotsubo

Jeg mener, bare sånn vanlig vondt når man har vondt i hjertet fordi man våknet opp sånn og

livet er kjipt og man bare vil høre på Byne og slutte

Da skjønner min legevenn.

«Vi lærer bare å ta EKG.

Vi finner ingen ting, og da er det ikke mer vi kan gjøre med den saken»

Ok.

Jeg skjønner ikke hva som skjer i hjertet mitt

Bank da

Bank hjerte bank

Hadde øynene mine bare vært innvendig og sett hjertet

Skal byne å ta det piano byne å lage noe bra no

Slutte og

Se inn i det jævla hjertet

faen

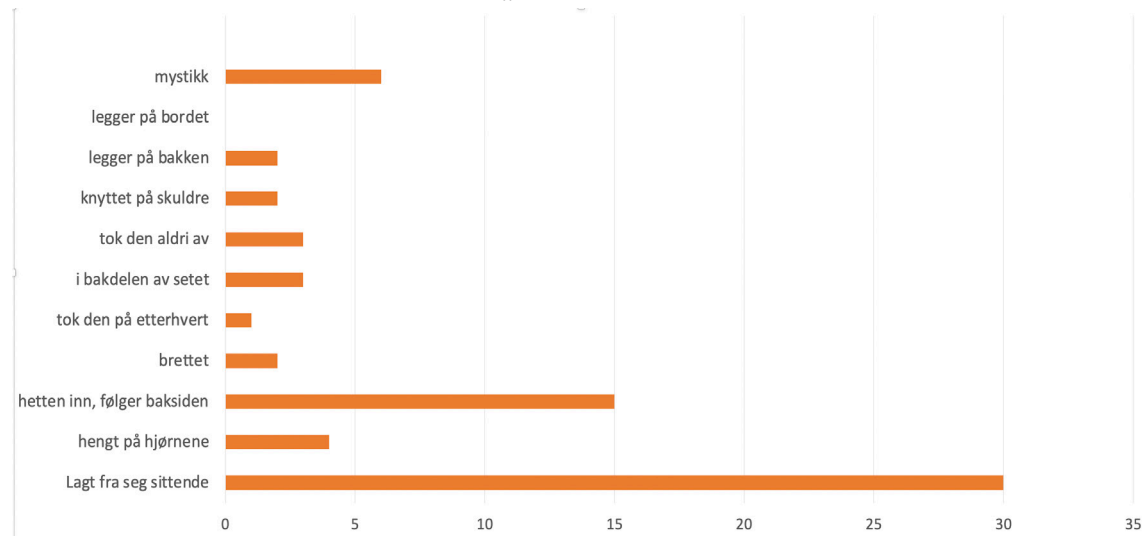
Jeg er litt sint

Jeg skal slutte og finne ut hva som skjer i det jævla hjertet

Skal byne med yoga

En veldig spesifikk analyse av Kull 45

Det hendte en vakker vinterdag (dessverre, fordi det var på våren) at hele kull 45 var samlet for en forelesning i Psykologrollen, men i et alt for lite rom ute på idrettsbygget. Temaet skulle være brukermedvirkning, men som den creepen jeg er var jeg mye mer interessert i at endelig man kunne se alle på kullet samlet. Dette betydde nemlig at jeg kunne finne ut hvem som faktisk tilhørte oss, og se om jeg klarte huske navnet på alle sammen. Det som senere i prosessen fulgte var at hjernen min hadde hengt seg opp i noe som en god venn av meg fortalte i kantina før vi gikk bort til forelesning. Nemlig at når folk setter seg ned og kler av jakken, er det forskjellige måter å deretter plassere den. Min kjærlighet for statistikk slapp ikke helt taket på dette, og da jeg nevnte ideen om å lage et diagram for å presentere kull 45 sine valg lo de rundt meg, men man koddet ikke med meg og min statistikk. Jeg lagde først noen kategorier basert på et

Som psykologistudent kan man aldri se på mennesker uten å dra inn en ofte litt overbærende analyse som ikke gir mening, så her tok jeg meg friheten til å gjøre akkurat det.

Det er en klar majoritet som har lagt jakken bak etter de setter seg over stolryggen. På denne måten både skiller du deg mindre ut,

grovt overblikk, der jeg også tok "legger på bordet" med som en egen kategori. Det som skjedde etter hvert var derimot at den ene personen som faktisk hadde lagt den på bordet endte opp med å ta den på etter hvert, noe jeg tenkte var mer nevneverdig. Jeg lot det allikevel stå som en tom kategori for å symbolisere et eller annet som jeg nå ikke husker. Et stort problem med å utforme denne analysen var det at det ble gjort i en forelesning der jeg ikke bare vilkårlig kunne reise meg opp for å se etter, så bare 67 stykker ble tatt med i resultatet (den første raden var vanskelig å se der jeg satt). Når dere leser mystikk som en egen kategori, er det fordi det var noen jeg ikke kunne forklare. De hadde helt klart behov for en jakke med tanke på været, men jakken var ingen sted å se. Enten må de ha vært ekte vikinger, eller bare for sent ute, eller så hadde de gjemt jakken før de gikk inn på forelesning med hensikt å forarge meg.

og du slipper et ujevnt parti i ryggen skapt av hetten (hvis jakken har hette). Dette er også metoden jeg selv alltid velger, og den som gjerne gir best komfort, selv på harde stoler. De som komfortabelt henger jakken slik at den ikke engang gir mykere stolrygg, men bare en klump som er hetta, forstår jeg bare absolutt ikke.

Jeg tror det må være et tegn på litt for mye "tough love" i barndommen, slik at smerten gir dem en illusjon av kjærlighet. Hadde det vært et annet studie ville jeg foreslått lav intelligens, men kom igjen, alle vet at man ikke kommer inn her da. Kanskje det skjedde en feil et sted.

Derimot hvis du henger den på samme måte (hengt på hjørnene - i diagrammet), men bretter hetta ut så den ikke treffer ryggen, da er du meget lur. Den harde stolryggen kan holde deg våken hvis du har sovet litt for lite, men samtidig er det ingen smertefull hette til å presse på ryggen din og øke sjansen for ryggprolaps. Folk som gjør dette sitter vanligvis oppe litt lengre enn andre om natten, og har en følelse av at de scammet seg inn på dette studiet i første omgang.

Det relativt store antallet som går under mystikk vitner nok om en trang til å skille seg ut, en trang til selvutfoldelse som de ikke tør til å utføre på et mer vågalt vis. Eller så kan det være en undertrykket maskulinitet som du

prøver å forsiktig dra frem i lyset ved å påstå at du klarte å dukke opp her uten å ense kulden og haglstormen (selv om i realiteten ligger jakken bak automaten som selger drikke i l. etasje).

De som lar jakken skyves til bakerst i setet for å ligge der sammenkrøllet, de liker jeg. Dette er folk som ikke bryr seg, folk som du nesten kan kalle "chill" uten ironi. Disse har enten bare hatt et fint liv, eller så har de allerede bearbeidet det nok til å være ok.

Bretter du jakken er det garantert fordi du vil avvente å sette deg ned. Kanskje du angrer litt på at du ikke satte deg ved siden av studie-crushet ditt, eller at du i det minste vil se hvor hen sitter så du vet i hvilken retning du skal sende lange blikk. Legger du derimot jakken rett på bakken, har du enten bare for mye kaos i hodet, eller så håper du at hvis den blir ødelagt før sommeren så kjøper kanskje mamma deg en ny i høst.

Den ene stakkaren som tok på seg jakken etter hvert, antar jeg spiste frokost rett før ankomst, og at alt blodet gikk til magen slik at det ble litt kaldere enn ønskelig. Vi har alle vært der.

Basert på fordelingen vil jeg si dette om kull 45:

- De fleste er opptatte av komfort
- En del er her for å bearbeide barndommen sin
- Noen få ønsker å snart få ryggprolaps så de kan be om sykemelding tidlig etter de starter å jobbe
- Overraskende få har enda fulgt trenden om å bli forelsket i noen på studiet
- En liten andel sliter med undertrykt maskulinitet

Og du som tok jakka på etter hvert, spis frokost før du kommer på skolen...

Søndag klokken 01.39

faenfaenfaen
skal du sende han melding?
nei

nei

nei

nei

nei
faen
jo men nei
men jo

du skriver meldingen
og later som om du er en annen
en annen person
som dessverre for deg ikke har

IMPULSKONTROLL FOR FAEN

du må skjerpe deg
ti minutter går
du er full av selvforakt og rødvin fra boks

ja, bare kom

du forsvinner fra mengden og gleder deg til ikke å være ensom lenger

T
e
k
s
t

o
g

d
e
s
i
g
n

a
v

A
u
r
o
r
a

Skapelsen eller ødeleggelsen

En kube er ikke bare en kube
det lærte jeg i kognitiv psykologi
så, er du typen som ser necker-kuben som todimensjonal
eller har den dybde
dybde er heller ikke bare dybde
hvor mye rommer den
hvor lang tid tar det å svømme fra den ene siden til den andre
er den utstyrt med livredningsbøyer på sidene
hva ser du på rorschards niende plansje
to sjøhester
eller et ildsprutende monster
hva med nummer fem
sommerfugl
eller flaggermus
favoritt årstid da
liker du best når sola svir i øynene
eller når regnet glir ned halsen
leser du mest erlend loe
eller knut hamsun
er du en early bird
eller en night owl
en hufflepuff
eller en slytherin
er glasset halvfullt
eller halvtomt
hva med oss
ser du begynnelse
eller slutt
er vi
skapelsen
eller ødeleggelsen

Tekst og design: Emilie

Lykken kom fort da, jeg har is på skjorta!

De siste månedene har vært deilige. Så utrolig deilige. Filosofisk har jeg i flere år vært en skeptiker til konseptet av lykke. Altså om det i det hele tatt er oppnåelig, eller kun en gyllen standard man skal bruke alle krefter på å fange med begge hender, men som hele livet vil være akkurat utenfor rekkevidde.

En øyeåpner på studiet for meg var forskningen som viste at folk har ulike temperamentelle tilbøyeligheter. Folk er rett og slett forskjellige. Ganske intuitivt egentlig, men likevel. Dette fikk meg til å tro at enkelte faktisk kan kjenne på det de oppfatter som lykke, om de har lagt grunnarbeidet for det. Andre vil ikke være fullt så heldige, og må kanskje jobbe hardere for å oppleve lykken, om de i det hele tatt er i stand til det.

Den siste tiden har min personlige erfaring ledet meg til å tro at lykke kanskje faktisk er ekte. Kanskje praksisen trumfer teorien. Om det ikke er lykke jeg har kjent på, hva var det da? Hvorfor jeg følte meg lykkelig, det vet jeg egentlig ikke, men jeg har forsøkt å reflektere litt over det, slik at jeg kan kjenne på det igjen. Det er jo så utrolig deilig, så utrolig fint. Jeg tror det handler om flere ting, sikkert ting jeg ikke vet òg. Opplevelsen av at livet er sånn noenlunde på stell tror jeg er viktig. Opplevelsen av at det gode i livet i stor grad overveier de negative tingene, noe som gjør at de negative tingene oppleves som mindre enn de kanskje ellers ville gjort.

Jeg tror også det handler om en viss opplevelse av mestring og fremgang, at man merker at livet blir litt bedre dag for dag, og at du som person blir litt bedre dag for dag. Om du erverver deg ny faglig kompetanse, lærer deg et nytt språk, får nye venner eller blir litt til bedre å kaste en ball. Kanskje så enkelt som det å lage en pesto pasta som smaker bittelitt bedre en forrige gang. Det trenger bare være små skritt, men summen av økt mestring over ulike arenaer, den gjør noe med deg. Eller, den gjør i hvert fall noe med meg. Disse faktorene virker å henge sammen med hverandre, og om man havner på en god ting, blir det en positiv feedback-loop som bare fortsetter å kjøre til himmelen.

Til kontrast har de siste ukene vært kjedelige. Veldig kjedelige. Siden rett før påske, og fram til skrivende stund, har jeg følt meg flat. Ikke trist eller deprimerert, men bare regelrett følelsesmessig flat. Det virker liksom som at det skal mer til for å utløse hele spennet av emosjoner som kom så mye lettere før. Enten emosjonene er positive eller negative. Hvorfor jeg har følt meg sånn, det vet jeg heller ikke. Etter å ha tenkt meg grundig om, klarer jeg liksom ikke finne noen gode svar som tilfredsstillende. Jeg føler meg bare flat. Sånn er det.

Det er særlig når ting går litt trått at man tar seg tid til å reflektere. Man møter utfordringer og vanskeligheter av ulike slag, og må bruke mental energi på å kartlegge hva som er galt og forsøke å finne løsninger. Noe jeg har tenkt over i det siste er endringen av mentale skjema basert gjensidig påvirkende endringer i psykiske og biologiske indre tilstander. Hvordan øyet som ser endrer seg, med andre ord.

Om man føler seg generelt glad har man disse positive skjemaene lett tilgjengelig, og man tolker nærmest automatisk ting i beste mening. Sølt is på skjorta di? Jaja, skjorta kan vaskes, setter heller pris på at jeg spiser is i stekende sol. En venn spøker om de nye skoene du kjøpte på Zalando? Joda, de ser litt teite ut, men jeg liker dem, og det er det som betyr noe. De erfaringene som mange vil anse som dårlige opplevelser, de har ikke så mye å si. Vekten du legger på dem er ikke så stor.

Er man derimot i et mer nedtont stemningsleie tolker man gjerne fort de samme erfaringene mer negativt. Sølt is på skjorta? Faen i svarte jævlige hette! Den flekken går aldri bort, dagen er faen meg ødelagt. Kompis som disser skoene dine? Faen! Skoene er stygge. Jeg har så dårlig smak i klær! Eller kanskje han ikke egentlig liker meg? Hvorfor er han så slem? Slike dårlige erfaringer kan fort spinne ut av kontroll, og etablerte negative tankemønstre bidrar til å gjøre erfaringen dårligere, samtidig som de negative tankemønstre stadig sementeres dypere. Neste gang en shitty opplevelse igjen kommer din vei står de negative tankene i kø for å kjempe om din oppmerksomhet.

Jeg tror en god løsning som hvert fall delvis kan løse dette problemet er å trene seg opp på å gjenkjenne de negative skjemaene man oppfatter verden gjennom og tankemønstrene som dukker opp under traurige opplevelser. God kognitiv selvterapi rett og slett! Om du oppdager negative tanker og tankerekker som stadig vender tilbake blir det lettere å gjøre noe med det. Du kan akseptere at de er der, men trenger ikke akseptere innholdet. Det er også fint å vite at det er en grunn til at de negative tankene er der. Man kan bruke dem som en oppvekker: okei, nå er det på tide å ta grep.

Gjennom å skape avstand mellom deg selv og tankene dine innser du at tankene faktisk ikke er deg. Kanskje får man til å se at dette er en del av et negativt tankemønster som i bunn og grunn skyldes at du føler deg litt nedstemt akkurat nå. Men betydningen tankene skal ha, den kan man bestemme selv, selv om det er krevende. Og de negative tankemønstrene kan man også gjøre noe med, ved å ta grep i livet for å forbedre sin egen situasjon. Gå en tur i sola (eller i regnet). Klapp en katt (eller en hund). Le med venner (noen ganger av dem). Skaff deg serotonin og dopamin, endorfiner og oksytocin. Tror du på lykke (eller ikke), vil den snart komme tilbake.

Jeg skrev denne teksten, til dels som egen skriveterapi, men også for å sette lys på at noen ganger føler man seg bare som en nedbanka pannekake, og det er helt greit. Det fine er jo at man som oftest kan gjøre noe med det, selv om det er vanskelig. Jo da, som vordende psykologer vet vi alle dette, men jeg tror ikke det skader å høre det en gang til. Og om noen skulle kjenne på det samme som meg, så kan det kanskje være en trøst i det å vite at man ikke være alene om det. Det er jo fort gjort å miste perspektiv når man er en flat pannekake.

Tekst og design: Gunnar

Hvorfor skal det være en meg, hvis det ikke er en deg

(Best leseropplevelse hvis du samtidig hører på musikk som minner deg om eksen din)

Vi er så vanlige, du og jeg. Vi lever vanlige liv, ja om ikke direkte kjedelige liv, men jeg sverger; alle og enhver ville solgt sjelen sin hvis de visste de kunne oppleve noe slikt som vi gjorde forrige sommer. Det er slikt som gjør at sommerflørten i realiteten aldri føles som i romantiske skjønnlitterære fremstillinger fordi etter sommeren kommer det alltid den tid der jeg ikke lengre hører deg si navnet mitt, og den tid der jeg ikke lengre kan si ditt uten å gråte. Det kommer en tid der jeg begynner å tvile på da du sa at det skulle være oss to også neste sommer. En tid der jeg ser på instagram at du har reist til USA, og ikke til Kragerø. Og den tiden som er akkurat nå, den tiden der jeg sitter på kanten av en klippe, ytterst ute mot havet, men alene. Uten deg her, så har jeg ingen båt til å kjøre ut til fugleøya med, jeg kan bare betrakte den fra avstand. **Det er som om fuglene skriker i moll dur når du ikke er her, du ødela kanskje ikke bare meg, men også fuglene.** Havgapet mellom her og øya virker kortere og kortere jo lengre jeg sitter her. Kanskje jeg skulle klare å svømme over dit, bare sitte der og bli en av dem. Kanskje de kunne lære meg å fly, kanskje jeg da kunne fly fra alle minnene. Jeg forsøkte å løpe fra dem, men det førte meg bare opp hit. Og som din lille båt, på ditt lille hav, drar havstrømmene dine meg ned i avgrunnen.

Avgrunnen er det stedet der du er, men der du allikevel ikke er min. Det stedet der hodet mitt vandrer når jeg lister opp alle grunnene til at du sikkert har funnet noen bedre enn meg. Det stedet der jeg spør meg selv igjen og igjen, fryktet du det like sterkt som meg da vi skilte lag den skjebnesvangre morgenen i enden av en travel gate, dekket av askegrått eksosstøv? Så mange mennesker, men i minnet mitt står bare to. Du. Og skyggefiguren som var frykten for at dette ikke hadde like mye betydning for deg som det hadde for meg. Jeg har undret meg så lenge hvorfor det

alltid må være en skygge, men i dag går det opp for meg. Hvordan skulle det være lys, hvis det ikke fantes en skygge? Men hvorfor skal det være en meg, hvis det ikke er en deg ved min side? Kanskje jeg kunne like gjerne vært blind. I fjor var det oss to som danset i kvelds-solen, men i år er det bare skyggene våre som danser, og jeg står her mutters alene.

Jeg synes ikke det er helt greit, det at du lot meg se stjernene i øynene dine. Nå er ikke stjernehimlen noe spesiell lengre, jeg sitter våken om nettene, men jeg ser ingen ting. Det er alltid et tykt skylag over himmelen, selv om natten. “Ser du karlsvogna?” Spurte en venn av meg tilbake i februar. Jeg svarte ja, men bare fordi jeg ikke klarte å forstå eller forklare. Hvordan du sakte, men sikkert hadde tatt fra meg evnen til å se det vakre. I naturen som i meg selv. Og jeg ventet på at skylaget skulle lette, men sommeren kom og jeg så fortsatt ikke solen, selv om huden min hadde blitt solbrent. Mamma ba meg smøre meg med solkrem, men jeg likte smerten som huden min led. Det var det eneste jeg hadde igjen av deg, en skygge og en smerte, slikt som du aldri ville vite at jeg hadde beholdt. Jeg fikk mange støttende ord, etter hvert som de rundt meg så meg forsvinne inn i en ullen synstunnel, der jeg så deg overalt hvor du ikke var. Jeg så det aldri for meg at du ville komme tilbake denne sommeren også, men jeg så heller ikke for meg at du etterlot meg på den måten du gjorde. Kanskje skyene kunne lettet allerede hvis jeg bare hadde visst. Til enhver i samme situasjon, og til meg selv forrige sommer ville jeg sagt; “løp nå mens du enda kan,” men nå er jeg for lenge siden dømt til å være din. **Jeg var for deg blitt til en aksje du hadde investert i, som bare vokste og vokste i verdi, jeg skulle bare ønske du kunne selge meg slik at jeg kunne slippe fri.**

En ubestemt mengde tid passerer, og et ubestemt antall nysgjerrige turister passerer også. Noen mer sørgelige enn andre, men ingen så sørgelige som meg, ingen alene. Ikke før det kommer en gammel mann som har plukket opp en tykk gren på veien som han bruker for å hjelpe seg opp på klippen. Min umiddelbare respons er at jeg må vekk, jeg vil ikke snakke med et annet menneske, men jeg klarer ikke røre meg. Jeg bare snur meg tilbake ut mot havet, stirrer målløst utover. Snart har han sikkert passert. Men plutselig står han ved siden av meg, han blir bare stående i stillhet. Jeg tenker at om jeg rakte ut armen kunne jeg lett ha dyttet ham i sjøen, men jeg gjør jo selvfølgelig ikke det. **Håper litt på at det er derfor han har kommet hit, for å dytte meg.** Jeg skvetter først da han rekker ut hånden, tenker at nå skjer det. Men det er ikke jeg som flyr på hav, det er stokken han klatret opp hit med. Det er en veldig eksplosiv handling, i kontrast til hans rolige fremtreden. Jeg snur meg mot ham. “Den var råttan uansett”, sier han og setter seg sakte ned på steinen. Skotuppene hans rekker akkurat utenfor kanten. Jeg lurte litt på om han satte seg ned så jeg ikke skulle like lett dytte ham utenfor. Og så setter jeg meg også ned ved siden av ham. “Hvorfor er du her?”, sier han etter noen minutter med behagelig stillhet og havlyder. Det er som om lydene er litt vakrere etter at han kom, men jeg aner ikke hvorfor. Kanskje han har akkurat den freden som jeg ikke har, den som er grunnen til at jeg er tilbake her nå. “Jeg visste ikke hvordan jeg ikke skulle gå akkurat hit”, sier jeg. Han nikker bekræftende, “Klarer ikke stoppe meg selv fra å komme tilbake hit hvert år”, svarer han. Jeg kan ikke la være å lure, “Hvorfor er du her da?”. Han ser tydelig brydd ut av spørsmålet mitt, “Fordi noen andre ikke er”. Han svarer på en slik måte at det virkelig ikke forklarer noen ting, og det irriterer meg. Jeg spør han hvem da, men han svarer bare med denne setningen; **“Hva betyr det hvem som knuste meg, hvis jeg uansett ikke er hel.”** Jeg klør meg i hodet over det han sier, men tør ikke presse mer på

hva det er han mener. Det er tross alt bare en tilfeldig mann, som jeg ikke kjenner. “Men det er mange år tilbake, det betyr ikke noe nå lengre.” Han begynner å reise seg. “Hvorfor er du fortsatt her da?” Spør jeg. “Fordi jeg ikke var her når jeg skulle, og for at du ikke skal ende opp som meg på grunn av det.” Han står nå fullstendig oppreist, jeg blir sittende. Plutselig smeller det bak meg, som om en stein drønner i berget. Jeg snur meg instinktivt rundt, men berget ligger flatt og urørt. Når jeg snur meg tilbake er det ikke noen mann på klippen, det er bare tomrom, men på en annen måte enn det var da jeg kom.

Det er faktisk tomt.

Jeg kan se en liten båt i bølgene bak fugleøya, på tur vekk fra meg. Båten er fylt med glitrende kasser, jeg kniper sammen øynene for å se bedre, det kan ikke være det jeg faktisk ser. I kassene ligger døde fugler, haugevis. Det tar meg et sekund før jeg innser det. Nå er jeg faktisk alene. Det er ingen poeng i å svømme over til øya, ingen poeng i å være her. Hver fugl, med sitt unike skrik har nå forsvunnet. Skriket som var for vår første tur til øya, skriket som var for når du kastet meg i vannet den ene dagen, skriket for vårt siste besøk. De har alle nå stilnet, og solen er på tur ned.

Jeg vet ikke hvor lenge jeg har vært her, eller hvor lenge jeg vil bli, men jeg vet nå at jeg vil være ok, om enn jeg aldri ser deg igjen.

Tekst og design: Malin

Psykolosjen Filmklubb-konkurranse

Hei og hå, Håkon her.

Da skal jeg prøve meg på et nytt konsept i synapsen.

Jeg er såpass glad i Psykolosjen at jeg er med i flere av deres verv. I tillegg til å være med i vår kjære avis, så er jeg også med Psykolosjens filmklubb! Derfor har jeg lyst til å gi dere muligheten til å vinne gratis kinobilletter.

Bare løs de 2 gåtene til venstre som refererer til helt tilfeldige filmer, og send svaret til filmklubb.psykolosjen@gmail.com. Det er bare mulig å vinne totalt 2 Tokens. Tokens mottar man på e-post når man har gjettest riktig. Tokens kan løses inn til hvilken som helst framtidig film som vises av oss, så lenge det er billetter igjen og man er medlem av psykolosjen. Det er de første som gjettest riktig på gåtene som vinner.

Lykke til!

Quiz #1

Quiz #2

AGORAPHOBIA
+
ARACHNOPHOBIA
+
CLAUSTROPHOBIA
+
TRYPOPHOBIA
+
TRISKAIDEKAPHOBIA

Σ

I forbifarten

kommer nærmere
 langsomt skritt for
 skritt snart står
 hun her snart er hun
 ved siden av meg møter min
 kropp hennes kropp blikket mot
 mitt blikk armen løfter
 hårlokken bak
 øret munnen åpner sier
 noe smilehull i
 kinnene hårlokken bak
 munnviken hånden
 over huden langsomt fortsatt sa hun
 noe borte forbi kastanjebrunt
 hår i vinden stjernestøv
 i hendene kanskje
 kanskje ikke helt sikkert
 men
 allikevel et håp om noe
 annet enn
 ingenting

Improvisert

En armkrok
 En sofakrok
 En god bok
 Er vel nok

En lørdagsavis
 Et morgenglis
 En stuegris
 svarer husets kokk

En klatt med smør
 en skje med salt
 ispedd litt mel og vann
 To wienerbrød
 fra et magisk skap
 som han tryller fram

For kokeboka er bare en liste over det
 han allerede har laget
 (Og det er slett ikke få
 som med hevet bryn
 kritiserer hans lemfeldige omgang med faget)

Men kokken styrer etter innfallets lyst
 og slumper slik han behager
 Fordi det ingen vet
 er hans hemmelighet:
 Det er hans egen oppskrift han lager

Den ultimate guiden til en **spicy** samtale

Er du lei av kjedelige dater? Vil du spy av tanken på å snakke mer om hva du gjorde i friåret ditt, hvilke verv du er med i, bussturen til Dragvoll, været i Trondheim og at du *også* er stressa for eksamen? Fortvil ikke! Jeg har satt sammen den perfekte samtaleemne-guiden til deg! Med disse spørsmålene vil du få svar på alt du lurte på, og alt du ikke visste at du lurte på. Du kan takke meg senere.

Hvis du kunne slått sammen to forskjellige dyr for å skape det ultimate kjæledyret, hvilke to dyr ville det vært?

Ville du helst tilbrakt en kveld i Bodegaen eller på Edgar?

Ville du helst hatt like korte ben som E.T, eller like lange armer som Mr. Tickle?

Hvis du kunne gjort det ulovlig å spille én sang på vors, hvilken hadde du valgt?

Ville du heller vært morsom, men ekstremt dum, eller kjedelig, men ekstremt smart?

Team Pete Davidson eller team Kanye West?

Hvis du kunne levd livet til én film-eller tv-serie-karakter, hvem ville det vært?

Fuck, marry, kill: Shrek, Donkey og Puss in Boots

Er Friends overvurdert?

Hvilken konspirasjonsteori er mest troverdig: at koronaviruset er produsert og spredd av Kina, at månelandingen i 1969 var en bløff, eller at den britiske etterretningen stod bak drapet på prinsesse Diana?

Er introverte for stille, eller ekstroverte for høylytte?

Bare se på filmer av Christopher Nolan eller Quentin Tarantino resten av livet?

Hvem fortjente å ende opp på jerntronen i Game of Thrones?

Burde Will Smith blitt utestengt fra å delta på Oscar-utdelingene de neste 10 årene?

Fuck, marry, kill: Donald Trump, Vladimir Putin og Kim Jong-Un

Hvis det ikke var for koronapass, hadde du tatt Covid-19-vaksinen?

Skyte eller skåne ulven i Norge?

Burde dorullen henge med papiret over (ut fra veggen), eller under (mot veggen)?

Bør Norge ta inn flere flyktninger?

Ville du heller måtte spilt i én pornofilm, eller vært veganer resten av livet?

Er det innafor å kle seg ut som hva man vil på halloween?

Er du pro-Palestina eller pro-Israel?

Hvem kom først: høna eller egget?

Fuck, marry, kill: Ted Bundy, Patrick Bateman og Charles Manson

Synapsen avslører

For mange var det å komme inn på psykologistudiet en drøm som gikk i oppfyllelse. Etter enorme mengder arbeid for å få karakterene som krevdes var man endelig i mål. Nå var tiden inne for å roe seg ned og nyte hverdagen. Men akkurat som vin kan bli til eddik, så kan noen erfaringer gi den vanligvis søte studiehverdagen en bitter ettersmak. I denne artikkelen presenteres det saker der psykologistudenter har erfart de mer råtne sidene til det psykologiske institutt. Saker der systemet har feilet og det er studentene som sitter igjen med støytten.

Denne artikkelen har ikke som mål å svartmale det psykologiske instituttet og jobben de gjør. Det er mange som har hatt fantastiske erfaringer med instituttet og bare har gode ord å si. Årsaken til at vi velger å skrive om de negative sakene er at det er disse erfaringene man kan lære av. Vi håper at ved å belyse disse sakene kan vi hjelpe instituttet med å forbedre systemet slik at andre studenter ikke går gjennom de samme erfaringene. For vi har alle det samme målet, nemlig å gjøre psykologistudie til det beste mulige opplevelsen for alle sine studenter.

Fra kullhopp til studiestopp

Jeg har studert psykologi i 2 og et halvt år i utlandet. Jeg valgte å søke ntnu fordi jeg hadde vært i kontakt med dem hele sommeren før studiestart der de sa at det var mulighet for godkjenning av fag, og å kullhoppe (da hoppe over 3 året). Når jeg starter skolen får jeg vite at hele studieplanen er endret og at den ikke er fastsatt engang, så kullhopping er ikke mulig. Dette synes jeg er veldig rart at de ikke informerte om mens vi maillet frem og tilbake hele sommeren. Da jeg søker om å få dem godkjent får jeg svar om at de ikke strekker til. Jeg spør om et bedre grunnlag, men får bare vite at de ikke overlapper nok. Selv om jeg har andre fag jeg kunne sendt inn som kunne dekket eventuelle mangler og studiepoeng ville de ikke ha dem.

Koordinator i mosen

Jeg var i en referansegruppe og hadde i oppgave å gi en midtveisvurdering der vi skulle fortelle hva vi mente var positivt og negativt ved faget. Siden oppgaven vår var å sørge for at faget skulle forbedres valgte vi å ha et hovedfokus på det negative vi hadde opplevd ved faget. Det var spesielt noen forelesere som vi mente hadde gjort en dårlig jobb, noe vi tok opp med emnekoordinator.

Vi fortalte emnekoordinator om at det var omtrent 50/50 prosent av forelesningene som var gode og dårlige. Kritikken gikk blant annet på at noen forelesere var monotone, uengasjerte og at en foreleser valgte å bruke mye av tiden på å snakke om sin egen forskning som var helt urelevant for pensum. Emnekoordinator uttrykte at hun følte at det ble litt mye negativt og at man også må fokusere på det positive, men vi fikk inntrykk av at møtet generelt hadde vært produktivt.

I neste forelesning brukte emnekoordinator de første 5 minuttene på å skjelle ut referansegruppen for jobben som hadde blitt gjort foran alle i forelesningen inkludert oss referansestudenter. Dette førte til møter med psykologisk institutt der emnekoordinatoren la seg flat og lovte å komme med en unnskyldning i neste time. Jeg trodde at hele saken var tatt hånd om, men har nå i etterkant fått vite at referanserapporten vi skrev i faget har blitt slettet for å hindre nye kull fra å få kunnskap om våre erfaringer, noe som undergraver hele referansesystemet i seg selv.

Nektet eksamen

Fordi jeg møtte opp digitalt og ikke fysisk i en obligatorisk forelesning fikk jeg beskjed om at jeg ikke kunne ta eksamen. Det var først dagen før den nevnte forelesningen at det ble eksplisitt formidlet at fysisk oppmøte var nødvendig, og da befant jeg meg i et annet land noe som gjorde det umulig å møte opp fysisk.

I mailkorrespondansen min med emneansvarlig der jeg prøvde å forklare situasjonen min hevdet hun at informasjonen hadde blitt gitt ut i et vedlegg i august, men når jeg sjekket dette vedlegget sto det ikke at man måtte møte opp fysisk. Mitt inntrykk var at ettersom faget var praktisk rettet «burde jeg skjønne at oppmøtet var fysisk». Jeg endte derfor med å gå til studieveileder i håp om å få hjelp, men hun sa at det ikke var noe hun kunne gjøre, og at dette var noe jeg måtte ta med emneansvarlig. Jeg forsøkte å presse på litt, men innså at det ikke kom til å komme noen vei. Jeg kom ut av møte med en følelse av at jeg bare var til bry.

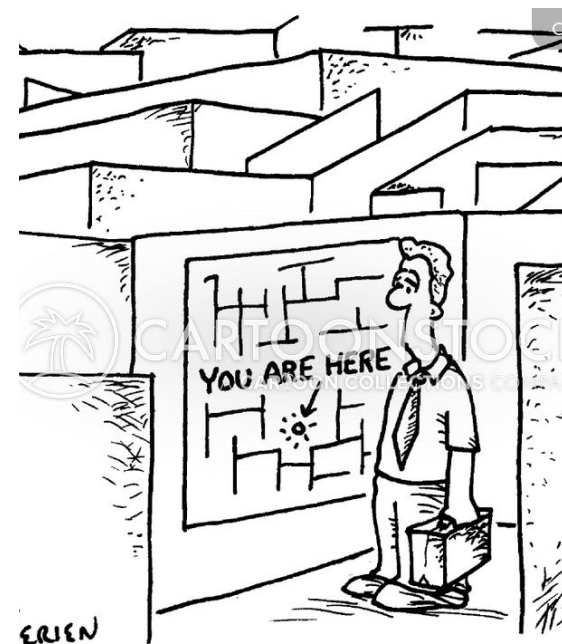
Det var først 5 dager inn i ukeseksamen jeg hadde i faget at jeg fikk formell beskjed om at jeg ikke kunne ta eksamen. Jeg bestemte meg samme dag den 7. desember om å sende inn en klage. Den 14. januar fikk jeg melding fra studieveileder der ventetiden ble begrunnet i at det hadde vært sykdom og mye pågang. Det ble også slik jeg forsto hintet til at jeg burde trekke klagen ettersom pågangen var stor og at jeg måtte belage meg på lang behandlingstid. Hinting til å trekke klagen provoserte meg ettersom jeg allerede i utgangspunktet følte meg dårlig ivaretatt. Jeg opprettholdt klagen ettersom jeg mener instituttet burde se hvordan prosessen har vært. Har fremdeles ikke fått svar på klagen.

Synes hele prosessen var merkelig, og forteller denne historien ikke for å være vanskelig for instituttet, men fordi jeg tror det kan være greit at den høres så man eventuelt kan gjøre noen endringer i rutiner.

En veileder på ville veier

I en av mine veiledningstimer hos instituttets veileder blir det foreslått en gitt fagkombinasjon jeg kan melde meg opp i. Studieplanen spikres, jeg anskaffer pensum og jeg tenker ikke særlig mer over saken. Rundt to uker etter denne veiledningstimen er jeg inne på NTNU sine hjemmesider for å få litt mer informasjon om et av fagene jeg er meldt opp i. Her finner jeg det jeg er ute etter, og litt til. Jeg har faktisk ikke fagene som kreves for å kunne ta dette faget - jeg oppfyller ikke kravet. Jeg sender deretter en mail til veileder og forklarer tilfellet og får til svar at jeg har rett. Jeg kan ikke ta dette faget. Denne siste korrespondansen foregikk noen dager før fristen for å melde seg opp til nye fag utgikk. Det jeg syns er litt suspekt er at veilederen på tidspunktet foreslår at jeg skal ta dette faget uten at tanken streifer om at dette faget krever spesifikke kvalifikasjoner. En tanke som slår meg er jo naturligvis hva som ville skjedd om jeg hadde oppdaget dette senere i løpet, da semesteret hadde vært godt i gang. Jeg mener at slike feil er lette å unngå, og det burde egentlig forventes en viss seriøsitet fra instituttets veileder. Selv vet jeg om flere lignende tilfeller, noe som dessverre henter til en viss systematikk.

“De leker med fremtiden vår”

En spesifikk hendelse skjedde under en eksamen der det sto eksplisitt i oppgavebeskrivelsen at man kunne skrive maks 300 ord på kortsvaroppgavene. De fleste jeg kjenner forholdt seg til denne beskrivelsen. Det var likevel en som valgte å skrive 500-800 ord på hver av oppgavene og endte opp med å få en A. Dette opplevdes som meget urettferdig ovenfor de som hadde brukt tid på å opprettholde de formelle kravene.

Jeg har også en opplevelse om at karakterfordelingen ofte er veldig tilfeldig. På den samme eksamen jeg beskrev tidligere gikk en bekjent fra stryk til C etter å ha klagd, og en annen fra E til B. Slike erfaringer er utrolig demotiverende spesielt med tanke på at karakterene er avgjørende for om du kommer inn på masteren eller ikke. Det virker ikke som om det finnes kommunikasjon mellom sensorer, eller et forsøk på å gjøre det rettferdig ovenfor studenter. De leker rett og slett med fremtiden til flere bachelorstudenter som er avhengig av gode karakterer for å komme inn på den masteren de ønsker.

En drøm i søpla

Jeg søkte utveksling, fikk forhåndsgodkjent fag, og fikk vite at det ikke skulle være noe problem for meg å komme inn med karakterene mine og at det aldri hadde skjedd at noen ikke kom inn før. Sjøkket ble dermed stort da jeg ikke kom inn fordi Internasjonal Seksjon regnet snittet mitt med alle karakterer jeg noengang har fått på NTNU- jeg har tidligere tatt en bachelor der jeg har lavere snitt enn på psykologi. Alle disse karakterene ble dermed med i søknadsprosessen min og dro ned snittet mitt, selv om det nå er psykologi jeg studerer og psykolog jeg skal bli.

På psykologisk institutt synes jeg det verste var at det virket som om utvekslingskoordinator var like overrasket over denne praksisen som jeg! Jeg synes det er leit at det er såpass dårlig kommunikasjon mellom internasjonal seksjon og psykologisk institutt, spesielt fordi dette har ført til at jeg ikke får dratt på utveksling neste år- en drøm jeg lenge har hatt og jobbet hardt for. Dette er et problem som ikke bare vedrører meg men også alle andre studenter som tidligere har tatt andre universitetsemner og ønsker å søke utveksling. Her kunne psykologisk institutt satt seg langt bedre inn i den faktiske praksisen hos Internasjonal Seksjon.

Fra stryk til A

Jeg fikk stryk på en eksamen jeg ikke skulle hatt stryk på. Så ble jeg satt opp til A. Feilen lå angivelig i at sensor ikke hadde sett oppgaven min i inspera, noe som ikke bare gjaldt meg, og at hen satte stryk på dette grunnlaget. Dette resonnementet er greit. Det som derimot ikke er greit er at studenten selv er nødt til å igangsette prosessen som skal til for at denne feilen ble oppdaget. Jeg ba heldigvis om begrunnelse, men denne kom ikke før 3-4 uker etter. I løpet av dette tidsrommet hadde jeg allerede hatt et møte med veileder hvor vi ble enige om at jeg skulle ta opp dette faget i det kommende semesteret. På grunn av frykten for at strykkarakteren i stedet kunne blitt en E eller D, vurderte jeg også å trekke klagen. Dette er fordi noen universiteter i utlandet kun ser på den første godkjente karakteren man får i et fag. En D eller E ville dermed trekke ned snittet mitt kraftig og hindret meg fra å oppnå drømmen min som er å studere psykologi i Danmark.

Nå lurte jeg på hvor mye ressurser det skal til fra instituttets side for å ta en liten ekstra titt på de studentene som er satt til stryk av sensor. Her er det åpenbart en ny problematikk som møtes, og den går på hvor grundig disse skal sjekkes - skal det bare sjekkes at det ikke er gjort en feil eller skal det forekomme en ny sensur? Dette er i så fall en praksis som må utforskes og spisses videre. De potensielle konsekvensene har i alle fall i mitt tilfelle vist seg å være store, og ble nå avdekket først og fremst fordi jeg ba om en begrunnelse. En strykkarakter gjør arbeidet ditt insignifikant - ugyldig i akademias øyne - og derfor mener jeg at nytten veier opp for de eventuelle ressursene instituttet og NTNU er nødt til å bruke på å utrede for feilaktig satte strykkarakterer.

Synapsens Påskeeventyr

Det var en gang, fra 1.-3. April, at studentavisen "Synapsen" dro ut i den store verden for å dra på hyttetur. Med nøy planlegging (i regi av vår flotte sosial ansvarlige, Aurora), godt selskap, samt fyll og spetakel fra morgen til kveld, ble hytteturen en stor suksess. Og dere kjære lesere er så heldige å få ta del i dette påskeeventyret gjennom denne fortellingen jeg nå skal fortelle dere.

Turen bærer oppover. Spenningen og forventningene stiger. Mabel tar det med et smil, men Leon aner ikke hvordan han skal håndtere alle disse nye følelsene. Han spør seg selv: "Er det dette som er... begeistring?". Og en stemme inni ham svarer: "Ja, Leon. Det er det."

De første synapserne ankommer til en hytte som glitrer i påskesolen. De gisper i kor. "Gisp!". Malin besvimer. "Skal vi virkelig bo her i en hel helg?", flirer Amund forbløffet. Og en stemme inni ham svarer: "Ja, Amund. Det skal dere".

Tekst og design: Anonym

Det første middagsbordet er servert. Grønnsaker av alle slag, fargerike, tykke sauser fra verdens ytterste kroker, himmelske lefser av mais og en mystisk gryte med magiske bønner og håndplukte urter. For et åsyn!

Markus leser en nattahistorie til de minste i synapsen som måtte legge seg litt tidlig.

Vår leder Tobias demonstrer hvordan man “Whip-er” og “Nay-nay-er”. Etter en drøy halvtime måtte vi til slutt innrømme at vi visste det fra før av og at det er ganske lenge siden dette var relevant. Tobias ble skuffet over at vi ikke sa i fra tidligere og whip-et Gunnar i ansiktet.

Kvelden tok en dramatisk og sjokkerende vending da synapsegjengen skulle nyte et par runder med “Ole Brum Bingo”. Et tilsynelatende uskyldig og hyggelig brettspill, som befant seg i hyttens brettspillskap. Spillet gikk ut på at deltakerne skulle snu en brikke med et Ole Brum bilde på tur. Om bildet samsvarte med et av bildene på ditt eget Brett kunne man plassere det der, og slik holder man på til én har fylt ut brettet. Det startet med spenning og latter, men ente i brøl og raseri da to av spillerne jukset i Ole Brum Bingo. Ja, du leste riktig; JUKSET I OLEBRUM BINGO. Spillerne vil forståelig nok anonymiseres, så la oss bare kalle dem for Robias og Tuna. Robias og Tuna ventet IKKE på tur til å snu brikker, men gjorde det HELLER slik det passet DEM. Da de andre spillerne, som hadde spillt ærlig og

redelig, oppdaget denne forbrytelsen på menneskelig moral og etikk, ble det stygt. Veldig stygt. Ord som ingen av oss skulle tro vi ville ytre noen gang i våre liv ble yttret, og de grusomste og mest avskyelige kallenavn ble sagt. Robias og Tuna ble dømt til utvisning fra Ole Brum Bingo på livstid... men når heten og raseriet hadde roet seg samlet vi oss som den familien vi er og tilga deres forbrytelser. Vi kom ut av disse grusomhetene sterkere enn vi var.

På lørdag var det tid for påskelabyrint. Synapserne ble delt inn i grupper og den første oppgaven gruppen skulle bryne seg på var å tegne ansikt på en samling med egg og lage en historie som bindte dem sammen.

(Fremtidens psykologer er gode lyttere)

Neste oppgave var påskehopp. Håkon gjorde et formidabelt hopp og dommerne var målløse.

Markus hadde ikke dusjet de siste par ukene, og resten av synapserne fikk til slutt nok av den motbydelige stanken, og begravde han og hans "miljøvennelige prosjekt" dypt under snøen. Etter en lang og utfordrende dag i snøen dro de 13 andre tilbake til hytta.

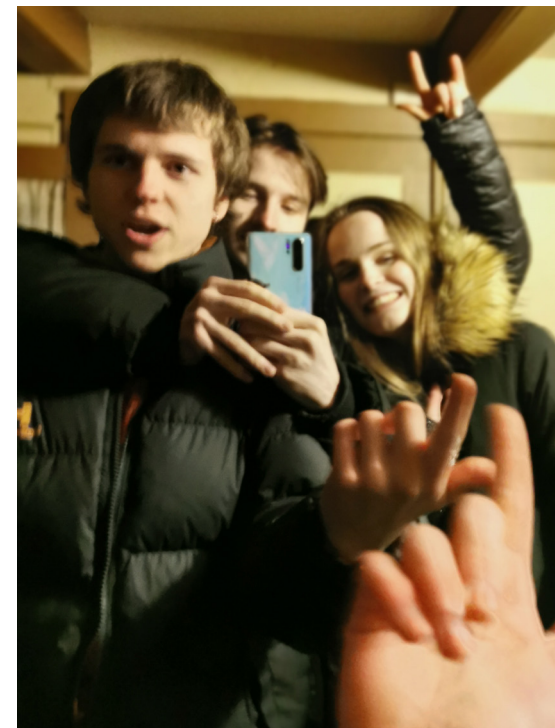

"BANK, BANK, BANK!!!", dundret det fra ytterdøra. Synapserne gispet. "Gisp!" sa de og gikk ut i gangen for å se hvem det var, men de fant ingen. Det eneste de fant var en lapp hengende fra døra. En lapp fra påskeharen selv, som hadde gjemt påskeegg rundt i hytta. Synapsernes kollektive puls økte som bare det - Jakten var i gang. Hvert egg de fant hadde et hint på seg som ledet dem til det neste egget.

Hei og hopp synapsi schapsi!
Det er meg: PÅSKEHAREN, the easter beaster,
hunny bunny, sugar dealer, king of E to
the double G.
Dere vet hvem jeg er. Hele deres liv har jeg
brutt meg inn i deres hjem og gjemt store
pappegg fylt med sukker og diabetes. Det er
Isin det jeg gjør. Det er bare greia mi yo!
Har du et problem med det? -vel!
Har dere hatt det bra på hytteturer? Ja det
har dere. ho-ho. Dere har kost dere som bare
det! Ha Ha!
Wa-Ho jeg var gjemt PÅSKEEgg rundt om i
denne flatte hytta som dere må finne... for det
er for sent... tiden renner ut!! Hvis dere
der ikke finner eggene innen 30 min så blir
jeg ~~skrekkelig~~ skrekkelig kedfor.
Kanskje alvorlig deprimeret. Og du depresjoner er
det neppe noen av deres psykologi triks
som kan fikse -
Med det sagt så ønsker jeg dere lykke til
med påskejakten. Det er tre påskegg
gjemt rundt på denne hytta.

De har funnet det første egget. Det er fylt med godteri og omkranset av Små Sure Shots. Synapserne lytter i herdig til det neste hintet. "Å gid så spennende!" sier Emilie. "Det kribler så i magen!", fniser Vegard.

Leon, Malin og Markus undrer seg over speilets egenskaper. Hvordan fungerer de egentlig? Ingen vet.

Viljar utfordrer gyngestolens grenser til det ekstreme.

På søndag var det tide på å dra hjemover igjen, før hytteturens siste påskefrokost bestående av 32 egg og 3,5 L kakao. "For en fryd det har vært å være en del av dette påskeeventyret" skrek Sunniva og felte en tåre. "Jeg elsker synapsen" sa Frida. Leon tenkte stille for seg selv: "Jeg vil ikke at dette skal ta slutt, men det gjør det dog. Hva er denne smerten i mitt bryst? Er det dette som er... sorg?". Og en stemme inni ham svarte: "Ja, Leon. Det er sorg."

UNDERHOLDNING

Bortover

1. musikk sjanger
4. leketøysbutikk
6. flokk
10. LOTR-skuespiller
12. floka
13. pinnespill
14. russisk mannsnavn
15. nesten en uke
17. norrøn gud
18. bestikking
25. dreide
26. krus
28. sykdom
29. barn
30. surrealistisk stilart
31. månefase
32. runde

Nedover

1. mistet sin religion
2. Jon Fosse romankarakter
3. jente
4. varmt rom
5. LØSNINGSORD
6. MC-dude med vape
7. kjøre på skinner
8. mannsnavn
9. planet
11. okse
16. Arsenal-trener
18. dikt
19. bibliotekets søketjeneste
20. forskrekket
21. daska
22. rengjøringsmiddel
23. sted i innlandet
24. artist med 99 ballonger
27. langtidspotensiering

I forrige utgave fant Maria og Anders ut løsningsordet "persienn", gratulerer!

Laget av Amund og Viljar
send svar til avis.psykologsjen@gmail.com

1	2	3		4	5		6	7	8	9
10			11				12			
13							14			
	15					16				
				17						
18	19	20	21					23	24	
25					26					27
28					29					
30					31			32		

Dragvoll nivå 1: andre del

Tekst og design: Amund

Sverre sperret opp øynene. Bakhodet verket som en slagmark. Da han skulle føre hånden dit, lystret den ikke. Han var bundet fast til et trebord på skrå med både hender og føtter. Hendelsene før besvimelsen svømte i bevisstheden. Han var nede på nivå 1 og rev gardinene til side. Det kjente ansiktet så ham. De raske skrittene fulgte ham. Slaget slo ham i svime. Sånn var rekkefølgen.

Nå var han bastet og bundet. I alle fall bundet. Sammen med ham i rommet var fangene han hadde sett tidligere. Den ene med kraftig rødt lys i nesen, den andre med strømmen i lillefingeren og den tredje med elektroder over hele skallen. De ville ikke snakke, eller var ikke i stand til det. Foreløpig var ingen suspekt innretning rettet mot Sverre. Men med bastingen og bindingen var det bare snakk om tid.

Tunge, dumpe skritt nærmet seg. Lyden av fjellsko. En enorm skygge åpenbarte seg i det røde lyset. En nesten like enorm mann skrittet bort og stilte seg foran Sverre. Det var mannen Sverre prøvde å rømme fra. Det var mannen som lyste etter elever på doen. Det var mannen som trasket gjennom Dragvoll hver bidige kveld, mannen som skulle opprettholde roen. Vokteren, men også jegeren. Vaktmesteren gliste bredt.

«Jeg visste du ville komme en dag.» sa han. «Jeg har sett deg sitte igjen, jeg har sett deg lytte til bygget. Du bor her allerede, men nå skal du flytte inn for alvor.» Sverre holdt pusten. Hvem var denne gærningen? Var han egentlig vaktmester? Var det ikke noe kjent med det glimtet i øynene? «Du trodde du var noe spesielt? Du er ikke den første som har hørt Dragvoll rope, skrike, hyle eller hviske. Du er ikke den første som trodde det var Dragvoll du hørte.» Han snøftet tungt, og de andre fangene ynket og akket seg høylytt. Sverre så for seg lydbølgene spre seg gjennom ventilasjonsanlegget til de nådde veggene på nivå 3 som en svak hvisken.

«Fant du noe du lengtet etter? Føler du deg hjemme? Dette blir hjemmet ditt resten av livet.» Sverre stusset igjen over det maniske glimtet i vaktmesterens øyne. Han hadde sett det før. «Du skal bli mitt nye forskningsobjekt. En ung mann i sin beste alder, det er du. Men hva om jeg sender hundre volt gjennom kraniet ditt. Hva blir du da?» Sverre ante ikke. Han hadde ikke fulgt med i forelesningene om biologisk psykologi. Men det høstes vondt ut.

Vaktmesterens ansikt fikk et djevelsk preg i det røde lyset. «Kanskje du fungerer bedre, kanskje du fungerer dårligere, kanskje du plutselig kan sjonglere eller kanskje du dør. Forskning er prøving og feiling.» Mens han snakket, kom noen foruroligende lyder fra damen med lyset i nesen. Hun prøvde å si noe, men fikk det ikke til. Munnen hennes stod på vidt gap, og Sverre så at tungen manglet. Magen hans slo kollbøtte. Kunne han forvente samme behandling? Vaktmesteren merket seg observasjonen. «Forskning er enklere når objektet ikke skriker hull i øret på deg.»

«Hvem er disse folka, hvem er du og hva gjør dere her?» ropte Sverre. Vaktmesteren lo kort. «Du trenger ikke være utålmodig. Vi har god tid. Jeg vil først svare på det siste spørsmålet ditt. Hva vi gjør her. Vi forsker. Riktignok er jeg den som utfører prosjektet og mannen med idéene, men hva blir forskeren uten forskningsobjektet?»

Vi forsker. Vi tester ut metoder verden ovenfor anser som «uetiske». Metoder som på lang sikt vil gi bedre resultater enn dagens feige, sneversynte, politisk korrekte forskning.» Sverre kikket bort på mannen med strøm i lillefingeren. Vaktmesteren fortsatte. «Sammen vil vi om få år finne løsninger for alle de vanligste psykiske problemene. I rommet ved siden av dette ligger alle loggene og forskningsdokumentene mine. Jeg har allerede flere titalls artikler som bare venter på en fagfelle-vurdering før de kan ...»

Slutten av setningen druknet i et hvin. Lyden minnet om trikken som vekket Sverre hver morgen før han dro til Dragvoll. Da det stilnet, hevet vaktmesteren øyenbrynene. «Den er her tidligere enn ventet.» sa han. «Hva da?» spurte Sverre. «Undergrunnsvogna. Forbindelsen mellom Dragvoll og Gløshaugen. Stasjonen her nede er hovedårsaken til at denne etasjen finnes. Jeg husker da profesorene brukte den hele tiden.» Han smilte sløvt, mimrende.

«For femten år siden skapt et skille. Et skille mellom realfag og samfunnsfag. Før hadde vi hauger av professorer som mestret begge, men plutselig var alle spesialiserte på hver sin side. Alle hadde lært seg et eget perspektiv, og perspektivene var ikke forenlige. Ulike forskningsmetoder, paradigmer og etiske retningslinjer. Plutselig ville ingen lenger bruke undergrunnsbanen. Metallet i skinnene rustet, og første etasje ble sakte, men sikkert skjøvet vekk, helt til eneste inngang var gjennom forskjellige kumlokk på nivå to. I dag får hverken nye elever eller forelesere høre om stedet. Egentlig skal det ikke eksistere.» Mens han snakket festet han omhyggelig en elektrode på Sverres panne.

«Videre til neste spørsmål. Hvem jeg er. Et spørsmål jeg kunne brukt timer på å besvare uten å komme frem til noe, men jeg regner med at du vil ha navn og en kort oppsummering av hva jeg har gjort. Mitt navn er Herbert Gimle, men som vaktmester er jeg kjent som Trond Fjelltn.» Endelig skjønte Sverre hvem det var. «Du er han gjerne professoren!» utbrøt han. «Pfft» fnøs Gimle. «Hvis samfunnets øye er det eneste som ser! Jeg kom på kant med det forbaskede instituttet, men er ikke den første eller siste som har gjort det.

De mente jeg fokuserte mer på forskning enn undervisning, og jeg var helt enig. Men de mente det var galt da jeg lot elevene teste prosjektene mine. De mente forskningen kunne få uante konsekvenser for elevene, og jeg spurte dem om de visste om forskning som fikk ante konsekvenser. De kastet meg ut, men takket være plastisk kirurgi og identitetstyveri kom jeg inn igjen. Det var altfor risikabelt å fortsette forskningen i de psykologiske laboratoriene, selv på nattestid. Derfor fant jeg veien hit, til den glemte etasjen. Og de som har funnet veien etter meg har fått bli med på prosjektet. Der begynte jeg visst å svare på det siste spørsmålet, eller det første.» Han rensket strupen teatralisk. «Hvem er disse folkene.»

Han lot stillheten henge i lufta og festet en ny elektrode på Sverres panne. «Disse folkene er deg, og du er dem. Dette er Dragvolls sanne beboere. Dette bygget har alltid sine gjengangere. De seigste studentene. De som ikke har et annet godt hjem, og utvikler et nærmest ømt forhold til stedet. De som lytter til veggene og koser med gulvet. Som skryter av den tette varmen om sommeren og synes det er sjarmerende at nedbøren tidvis trenger gjennom taket om vinteren. Disse menneskene som har mistet all reell kontakt med virkeligheten utenfor Dragvoll, som drømmer i sin egen seng, men også på kjøkkenet og badet. Som drømmer om Dragvoll i fravær av det, og glemmer seg selv i bygningens prakt. Det er deg, og det er dem.

Jeg har studert dere alle over tid. Sett an mulighetene. Tenkt – er dette noen som vil savnes av andre enn en vaktmester? Har de andre sosiale arenaer enn denne? Jeg har vurdert opp og i mente, og til slutt handlet. Og her er dere. Dragvolls mest iherdige elskere, samlet på ett brett. Følelsene har forrådt dere, men fortvil ikke, for min forskning vil ikke være forgjeves! Og selv om dere måtte fanges for å forskes på, vil resultatene forbløffe dere. Jeg er nemlig på randen av å oppdage psykologiens penicillin!»

Sverre hadde aldri hørt slikt visvas. Han vred på seg, men repene satt godt. «Ikke prøv deg» humret vaktmester Gimle. «Knuter er en av mine mange spesialiteter. Bare ligg der og gjør nytte for deg.» Han festet en elektrode på Sverres bakhode. Samtidig begynte noe å skje i Sverre. En magnetisk bølge pulserte frem og tilbake i hjernen. Tankene spratt opp og rundt som pistolkuler i et metallisk kammer. Så sprang det metalliske kammeret, og tankene strakk seg så lange de var. Alt ble så klart. Formene og fargene skinte som om han så dem for første gang.

Med ett skjønte han hvordan han kunne vri seg for å komme løs. Vaktmesteren gikk til et annet rom for å hente enda en elektrode. Da så Sverre sitt snitt. Han vred på seg, dro i tauet og rullet av innretningen. Med samme effektivitet frigjorde han de tre andre. De var ikke i stand til å snakke, men så takknemlige ut. Vaktmester Gimles skritt nærmet seg fra det andre rommet. «Løp!» skrek Sverre. De løp.

Mens de sprang tenkte Sverre på sitt forrige rømningsforsøk. Dørene ut av lagerområdet på nivå 2 var sikkert låst denne gangen også, men han fikk en annen idé. Sverre huket tak i de andre og ledet dem mot der han kjente en kald bris. Hele tiden hørtes trampende fjellsko et stykke bak. Skulle Sverres innfall lønne seg? Det var rent gjettverk, men godt gjettverk. Etter noen minutter stod de fremfor en rusten t-bane-vogn.

Sverre skulle gjerne spurt seg hva den gjorde der, hvorfor den hadde ankommet nå og hvem som hadde sendt den av gårde, men dette var ingen tid for spørsmål. Han fikk gjetet de andre inn, og så seg om etter en mekanisme som kunne sende vogna mot Gløshaugen. Vaktmesterens tramping skapte ekko i de hule gangene. Der fant han den! En gammeldags spak. Med all sin kraft dro han spaken over, og så vognen begynne å gli vekk. En av de andre fangene åpnet døren og stakk ut en hånd. Sverre så hånden, sprintet og nådde den. De var reddet.

Da vaktmester Gimle kom halsende etter holdt de døren lukket. Han løp etter vognen en stund, men måtte gi seg etter noen hundre meter. Med bøyde skuldre, maniske øyne og den siste elektrodens knug i hånden så han allerede liten ut, og nå ble han bare mindre og mindre. Sverre kjente et stikk av sympati, og så var hele mannen bare en prikk. Han vendte blikket forover mot Gløshaugens mørke, og lurte på hvordan i all verden Dragvolls sanne beboere skulle klare seg der.

Fortsettelse følger muligens en gang i fremtiden

INNSJEKK

en podcast for og av psykisk ustabile mennesker

Aurora, Markus og Runa har lite erfaring med livet, men de vet allikevel alt om hvorfor DU burde slå opp med kjæresten din<3 og ikke minst hvordan du skal starte å date metodister. Det diskuteres også om Linni Meister muligens har en Freudiansk puppefiksering? Og til slutt er Runa ekte sint på alt og alle, ikke minst psykologforeningen, som ikke har et tredje kjønnsalternativ i sine innmeldingsskjemaer:(

Varme klemmer fra
Synapsens Pod-gjeng<3

F L Y P L A S S A R

Man kan på mange måtar seie at ein flyplass er som ei sluse; innhald frå alle kantar blir pressa saman og fanga eit kort tidspunkt, før det på ny kan spreie seg til alle kantar. Inne i slusa kan ein finne all slags unike fenomen, ei anna verd, litt som å gå gjennom det magiske klesskapet til Narnia. I skrivande stund sit eg på flybussen til Værnes, klar for påskeferie. Eg gler meg mykje, men det eg kanskje gler meg endå meir til er å tre inn i det nye doxaet som høyrer til flyplassen. Her er det nemleg nye spelereglar.

Eg måtte ta ein skrivepause og gå gjennom sikkerheitskontrollen. Den går som sikkerheitskontrollar går. Stresset med å legge alt innhald i boksane som skal på rullebandet og den plutselige paranoiaen som treff når eg skal gå gjennom sjølvve detektoren. Tenk viss det pip og eg må bli teke til sida, sjølv om eg så og seie har strippa meg frå alt metall og objekt som slår ut på detektoren. Tenk viss eg plutselig har gift eller eit ulovleg drapsvåpen i handbagasjen min (ein gong sendte eg faktisk med uhell ein gaffel gjennom, men det blei tydelegvis ikkje vurdert bak skjermen som eit farleg nok drapsvåpen). Tenk viss denne hypotetiske ulempa kjem til å ta fem (!!) minutt av dei fire timane eg har estimert i ventetid, der eg skal sitte på ein benk rett ved gaten min og vente. Men – eg kjem gjennom utan problem, denne gong som alltid. Og sjølvst trykker eg på det store, grøne smilefjeset på evalueringsautomaten på vegen vidare. Dersom eg blir bedt om å rangere tilfredsheita mi inne på ein app eller etter eit kjøp på Finn, tek eg meg aldri tida til det. Men hei! Flyplasser er ein

anna arena med andre normer som gjeld, som eg sjølvst skal følge utan å tenke meg to gongar om.

Flyet mitt går klokka 20:05, så eg får dessverre ikkje med meg morgonrushet. Ikkje rushet til gaten, men rushet til baren. Når ein endeleg har kome seg gjennom den (innbilte) stressande sikkerheitskontrollen, som man til tross rangerer som eit grønt smilefjes, skal det feirast. Prosecco blir sprutte og kranen tappa, sjølv om klokka er 07 ein tysdags morgon. No har man kome seg på den andre sida av sikkerheitskontrollen, og her finst ikkje skiljet mellom kvardag og helg, morgon og kveld. Livet er rett og slett ein fest. Det må feirast. Dåsmakar ingenting betre enn øl klokka 07 på morgonen.

Eg skal innrømme at ein øl før ein boarder charterflyet til Syden er heilt innafor, eger nok berre bitter sidan eg kjem frå ein familie som verdsetter medbrakt nistepakke skyhøgt. Det eg for det om ikkje forstår er servering på fly som flyr veldig korte distansar. Ein gong tok eg fly frå Bergen til Stavanger seint ein kveld. Det tok ikkje lengre tid enn 25 min, det går raskare enn å ta 3'en frå Ila til Dragvoll. Men øl skal folket ha! Dersom flyet bruker 10 min på å kome skikkeleg opp i lufta, har ein omtrent 10 min på å styrte ølen før flyet treff bakken igjen. Mange drikk

kanskje øl på denne korte turen for å samle mot til neste del av prosessen – tømninga av flyet. Her er det viktig å sprette opp med ein gong setebelte-symbolet forsvinn og røske med seg bagasjen i ein fei, man skal nemleg stå rett opp og ned i minst 5 minutt mens flyvert og -vertinne preppar flyet for utgang. Dette kan ha gått meg hus forbi, men det verker heller ikkje som det er noko køsystem. Det ser ut som prinsippet naturleg seleksjon rådar her, den sterkaste kjem seg ut forstast. Lønninga som venter dei ekstra raske er jo tross alt litt lengre ventetid ved bagasjebandet. Bagasjebandet bruker relativt lang tid på å byrje å rulle, og alle som var på det same flyet når bort i god tid. Masse tid spart for dei raske å stresse seg ut av flyet!

Dessverre har eg i dag reist åleine, utan selskap av familien min og spesielt far. Fenomenet «airport dads» er nemleg eit av dei mest mystiske konseptane ved flyplassar og har fascinert meg i lang tid. Det verker som om dette er ein plikt som ligg i ryggmargen til kvar ein forsørgjar – kallet for å navigera familien trygt gjennom jungelen av ein flyplass. Ansvarer byrjar på morgonkvisten, avreise skal nemleg vere klokka 05 frå huset, sjølv om flyet går klokka 10. Med ryggsekken på med topphemmelege dokument (også kjent som pass og boardingkort) marsjerer dei minst 5 meter lengre fremme enn resten av reisefølget, og man kan undre seg kva som er drivkrafta. Er det instinkt om å lede flokken på rett kurs eller er det flyplass-ølen som lokkar? Ingenting smakar jo betre enn øl klokka 07 på morgonen.

Eg skal ikkje vere så kritisk utan å kritisere meg sjølv, janteloven eksisterer også på flyplassen, i alle fall for nordmenn. Mini-universet har sine fordelar, men også avgrensingar. Ettersom eg no er fire timer tidleg og venter med gaten, er det viktig å peike seg ut denne reisas airport crush. Eit universalt faktum er at livet er kjedeleg utan eit crush – dette gjeld også på flyplassar. Om det er faktumet at utvalet er så avgrensa, eller om det er mystikken, så klarar man alltid å finne noko attraktivt i minst ein person på flyplassen. Eg trur det er mystikken. Flyplassar er ingen bestemt arena for spesielle interesser, aldersgrupper eller hobbyar. Alle er på flyplassar. Man har difor ikkje noko særleg bakgrunnsinformasjon eller fordom

om korleis personane her er. Det er mogleg at det er denne mystikken som gjer vedkommande attraktive. Kven er dei? Kva skal dei? Kvar kjem dei frå? Spørsmåla er tallause. Det einaste eg veit er at eg må matcha mystikken. Den kjente taktikken er ved å ha hovudet i ei bok, eit forsøk på å vere intellektuell og slik mystisk. I dette tilfellet har eg dessverre berre *Neuroscience: Exploring the Brain* med meg, men kanskje det er mystisk nok i seg sjølv det.

Sant skal seiast at dei siste åra har eg berre gjort observasjonane mine på norske flyplassar på grunn av korona. Sjølv om utvalet menneske på norske flyplassar er variert, blir det andre bollar i sommar når eg endeleg skal bevege meg ut i djupare internasjonalt farvatn. Tida før korona vitna eg mykje underleg på utanlandske flyplassar. Høgdepunktata må vere den vandrane klisjeen: amerikanarar med sjølvhjelpsbøker på Ronald Reagan airport i Washington D.C. og ein storfamilie med «Where's Waldo»-antrekk på flyplassen i Sydney. Forventningane til neste utflykt er minst like store.

Tekst og design: Sunniva

Where's my middy* mate?

*middy = øl;

ALDERDOM

Hvis man gjør et søk på nettet etter «aldring» blir man snarest bombardert med artikler som forlover med råd om hvordan å trå inn i alderdommen med ynde og hvordan «å eldes med suksess». Av moderne, klikktørste alkymister loves rene livseliksirer bare man følger de riktige helseregimene og kanskje også har en smule genetisk flaks på lager. I ung alder er alderdom er en nokså mystisk livsfase, ofte fryktet og beryktet, men samtidig er tanken på at man en dag skal visne hen fullstendig fjern. For som ung er man uovervinnelig og eviggrønn inntil det motsatte er bevist. Når inntreffer følelsen av at man er gammel?

Jeg har ofte hørt utsagn i duren av: «Er det virkelig kommet tilbake i motebildet? Å, nå har jeg blitt gammel!» og «Neimen har du sannelig begynt på ungdomsskolen allerede? Som tiden flyr!». Men dette er alderdom i relasjon til vilkårlige, ytre omstendigheter. Hvor lang tid det går mellom hver gang miniskjørt er trendy, sier kanskje noe om den sykliske hastigheten rundt forbrukerkultur og heller svært lite om din biologiske alder. Og strengt tatt er det mer en erkjennelse av at tiden flyr, enn at man selv har blitt gammel.

Kommer følelsen med kroppslige plager? Jo, venner kan komme til å dra en spøk på din bekostning hvis du høres ut som bobleplast hver gang du reiser deg etter å ha knytt skolissen. Men somatikken eksisterer egentlig som en separat tilstand fra alderdom, selv om de stadig flettes tettere sammen med tid. Det er mye i livet som kan påvirke helsen lenge før den biologiske klokken får en finger med i spillet. Likedan med den mentale helsen.

Skal den ytre fasaden være pekepinnen? Når kollagen- og elastinproduksjonen er nedadgående og pigmentcellene i hårfolliklene svinner hen, er det da man er blitt gammel? Spør man WHO, for ordens skyld, definerer de «eldre» som individer mellom 60-74 år og «gammel» som alle over 75 år. Da skal summen av de fysiologiske endringene i kombinasjon med kronologisk alder være så uttalt at man kan klassifiseres som gruppe. Men med en så individuell prosess som aldring, er skillene til tider både uklare og rent semantiske.

Min oldemor kom hjem en dag fra en kvinnekonferanse i byen.
«Hvordan var det? Hvem var der?» spurte vi.
«Åh, det var bare gamle folk der!» svarte hun, ristende på hodet.
«Men, oldemor, hvor gamle var de da?»
Hun rødmet: «Like gamle som meg.»

Hvis det er øynene som ser, kan det sies at de gamle bare er unge som har blitt eldre. At du opererer på en parallell, indre tid i tillegg til den definert av omverdenen. Dikotomisk nok vil man da kunne oppleve både ungdommen og alderdommen på en gang.

Et familiemedlem skrev dette diktet på 1940-tallet og hun hentet det gjerne fram og leste det ved festlige tilstelninger. Enkelte elementer kan avsløre diktets tidsstempel, jeg har i hvert fall passert 18 år og er fremdeles ugift. Spesielt kjønnsrollene som skisseres kan også virke fremmede for oss i dag, men det gir sånn sett både innblikk i en foregående tid og formidler samtidig noe ganske tidløst som er nedfelt i mennesket: ønsket om nye, skinnende ting når vi går lei de gamle.

DUKKEMANNEN

Lille Marianne fyller 8 år i dag,
lille Marianne får presanger.
Hun står der med silkesløyfe på,
tripper på tærne og venter.
Mens bestemor med saksen i sin hånd,
befrier den største pakken for hyssing og for bånd.
Skynd deg bestemor - å skynd deg bestemor,
sier Marianne.

Lille Marianne jubler høyt i vilden sky,
en dukkemann - å se - han kan sove.
Om andre dukkemenn jeg ikke mer vil meg bry,
men småpiker har så lett for å love.
Etter en tid er dukkemannens hode uten hår
og sine brune øyne ikke mer opp han slår.
Jeg vil ha en ny - jo jeg vil ha en ny
sier Marianne.

Lille Marianne fyller 18 år i dag,
lille Marianne får presanger.
En dukkemann, en stor, av et ganske annet slag
han sitter nå i kirkens kor og venter.
Mens bestemor med sin gamle ustø hånd
fester brudekrans, slør og hvite bånd.
Skynd deg bestemor - å skynd deg bestemor
sier Marianne.

Lille Marianne leker husmor i sitt nye hus,
hun danser, synger og broderer.
De første årene går i en stadig lykkerus,
mens på kontoret hennes dukkemann nå strever.

Og om en tid er dukkemannens hode uten hår
og lyst til dans og lek han ikke mer formår.
Å, han er ikke morsom mer - jo, jeg vil ha en ny
sier Marianne.

Tekst og bilder: Mabel

Er du trangsynt?
Kontakt oss på:
avis.psykolosjen@gmail.com
eller
facebook.com/synapsenavis

Takk til:

